

KELLY MORAN

Het begint
met een blik

Redwood Ridge
1

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2022 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036439992

NUR 302

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met A.W. Bruna uitgevers, Amsterdam

© 2016 Kelly Moran

Oorspronkelijke titel *Puppy Love*

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH

KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA. ALL RIGHTS RESERVED.

Vertaling Marike Groot en Sander Brink,
GrootenBrink Vertalingen

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

*Dit boek is met heel mijn hart opgedragen
aan mijn schrijfgroepje, The Floozies. Vonnie,
Alison, Angel, Auria, Sarah, Dixie, AJ, Mac,
Amy & Arial...*

Ik zou dit niet kunnen zonder jullie.

*Een heel speciaal bedankje aan mijn
neefje Connor, die leeft met autisme en
die me voortdurend kracht, humor en
vastberadenheid leert.*

Avery Stowe kneep haar ogen een beetje dicht en boog zich dichterbij het stuur in een poging om tussen de dikke witte sneeuwvlokken door te kijken die het donkere, stille Redwood Ridge bedekten. Dit soort sneeuwbuien hadden ze niet in San Francisco. Haar moeders vooruitziende blik om haar Toyota Camry in te ruilen voor een SUV was misschien wel goed geweest. Met haar auto waren ze nooit een winter in Oregon doorgekomen. Zelfs haar grillige moeder zou toch wel één keer gelijk hebben? Eén keer dan.

Dankbaar dat ze na twee dagen reizen bijna op hun bestemming waren, wierp Avery een blik op Hailey, die op de achterbank zat, en zuchtte. Gerustgesteld dat haar dochter nog lag te slapen in haar stoelverhoger richtte ze haar aandacht weer op de weg.

Er was al tien centimeter gevallen sinds ze de grens van Californië met Oregon waren gepasseerd. Het was absurd. Mooi, maar wel absurd. Ze was nog nooit buiten het warme, zonnige Californië geweest, dus dit was nogal een cultuurschok. Maar... nieuw jaar, nieuwe

start. Zowel zij als Hailey had dit nodig.

Zelfs al zag het nieuwe dorp eruit als Silent Hill, het stadje uit de gelijknamige horrorfilm. Ze keek of ze ergens enge zombiegevallen zag, maar ze zag er niet een.

Het was al avond, de winkels waren allemaal dicht, en de enige verlichting kwam van de ouderwetse lantaarns die langs de tweebaansklinkerweg stonden. Avery dacht dat haar moeder een klap van de mallemolen had gehad – van alle vier de wieken – toen ze hier tien jaar geleden naartoe was verhuisd nadat ze een rijtje vakantiehuisjes had geërfd van een tante van wier bestaan ze nooit hadden geweten. Maar haar moeder was er gelukkig, en ze dacht dat Avery en Hailey dat ook zouden zijn.

Op papier leek het inderdaad ideaal. ‘Niet *Silent Hill*, niet *Silent Hill*.’ Maar serieus, waar was iedereen?

Ingeklemd tussen de kust en de uitlopers van de Klamath Mountains was Redwood Ridge zowel een toeristenplaatsje als een charmant dorp met vijftienhonderd inwoners. Blijkbaar had het iets, als het in staat was haar moeders aandacht zo lang vast te houden. Talloze onafhankelijke winkeltjes flankeerden de straat aan beide kanten. Het was alsof je een stap

terug deed naar een eenvoudiger, gelukkiger tijd. Waren er nou ook nog maar mensen.

Tien minuten later begon de sneeuw minder hevig te vallen en reden ze over een weggetje beschut door cipressen, dennen en sequoia's. Het was best fantastisch, eigenlijk, maar ze zou het later pas kunnen waarderen. Bij daglicht. Op dit moment zag het eruit als de set van *Friday the 13th*.

Misschien moest ze maar helemaal niet meer naar horrorfilms kijken.

Ze kwamen langs een paar grotere huizen die nog kerstversiering hadden, en acht kilometer verderop sloegen ze af naar de vakantiehuisjes. Ze stopte voor het eerste huisje en zette daar de auto neer terwijl ze om zich heen keek. Níét *Friday the 13th*.

Dat was duidelijk. Geen enge films meer.

Er waren in totaal vijf blokhutten, op gelijke afstand van elkaar. Ze waren allemaal gelijkvloers en de daken waren bedekt met sneeuw. Ze waren allemaal hetzelfde, allemaal met een kleine veranda en een puntdak. Bij de eerste scheen er een warm, geel licht door de ramen en kwam er rook uit de schoorsteen. Haar moeders auto stond ernaast geparkeerd.

Voor het eerst in wat wel tien jaar leek,

ademde Avery in en deed haar ogen dicht. Geen sirenes of claxons. Geen gesprekken of haast. Geen ex of schoonfamilie om ruzie mee te maken. Alleen maar... rust.

Totdat Jason uit *Friday the 13th* arriveert met zijn witte ijshockeymasker op...

Oké, zo is het genoeg. Van nu af aan alleen nog maar comedy's.

Ze zouden eraan moeten wennen, maar voor Hailey zou de verhuizing de moeite waard zijn. Met haar dochters aandoening stond een overmaat aan prikkelingen gelijk aan woedeaanvallen en driftbuien. Het stadsleven was niets voor hen. Misschien zou Hailey in deze omgeving beter tot haar recht komen. Dat haar moeder dichtbij was, was nog een extra pluspunt. Tijdens haar jeugd had Avery vaak het gevoel gehad alsof zij de ouder was in hun tweepersonsgezinnetje, aangezien haar moeder zich altijd in haar eigen droomwereld bevond. Maar ze had nooit gebrek aan liefde gehad, en op dit moment kon ze heel goed wat steun gebruiken. Het was zo lang geleden dat ze iemand had gehad op wie ze kon leunen.

Avery wierp een blik op de achterbank en stak haar arm naar achteren om op Haileys knie te tikken. 'Hé, liefje. We zijn er.'

Alsof er een schakelaar werd omgezet, knipperde haar dochter met haar wimpers, waardoor haar ogen zichtbaar werden, net zo blauw als die van haar vader. Al haar andere uiterlijke kenmerken had ze van Avery. Dik bruin haar en een mollig, maar lenig lichaam. Zelfs op haar zevende leek Hailey al als twee druppels water op haar moeder.

Hailey nam haar omgeving in zich op op de schijnbaar ongefocuste manier waar Avery aan gewend was geraakt sinds was vastgesteld dat haar dochter autistisch was. Haar blik schoot overal heen en bleef nooit langer dan een milliseconde ergens hangen. Na een tijdje gaf ze een gillette en wapperde ze met haar handen.

Goed gedaan, mam, stelde Avery zich voor dat ze bedoelde.

Aangezien Hailey een niet-verbale autist was, tot nu toe althans, gaf Avery in gedachten vaak haar eigen dialoog vorm. Het had haar geholpen ermee om te gaan.

Ze glimlachte, blij dat Hailey vond dat het er leuk uitzag. ‘Oma is binnen op ons aan het wachten. Wil je ons nieuwe huis zien?’ Tenminste, het zou hun nieuwe huis zijn totdat Avery een appartementje of een huisje kon vinden dat ze konden huren. Misschien níét naast kamp

Crystal Lake uit *Friday the 13th*.

Hailey gaf weer een gillette en frummelde aan de autogordel, die ze met veel moeite open kreeg. Avery stapte snel uit de auto en ving haar dochter op bij het achterportier voordat ze ervandoor kon gaan. Ze besloot te wachten met uitladen tot ze het huisje hadden gezien, dus liet ze de koffers in de auto en stuurde Hailey het trappetje van de veranda op, ervoor zorgend dat ze haar niet meer aanraakte dan nodig.

De deur zwaaide naar binnen open voordat ze konden kloppen, en de aanblik van haar moeder veroorzaakte een brok in Avery's keel. Justine Berry was dan misschien grillig en onvoorspelbaar, maar ze was er altijd voor haar geweest. Na alles wat zij en haar dochter hadden doorgemaakt, had Avery gewoon behoefte aan... haar moeder.

'Wat fijn dat jullie er zijn!' Ze bukte zodat ze op gelijke hoogte met Hailey was, en ze kon zich maar met de grootst mogelijke moeite inhouden om haar kleindochter niet te knuffelen.

Het ging tegen haar moederinstinct in om haar niet aan de borst te drukken, maar Avery kende Haileys beperkingen. Voordat ze naar

haar toe waren gereden, had ze haar moeder wel duizend keer gewaarschuwd, voor het geval ze het zou vergeten. Haar moeder en geheugenverlies gingen hand in hand.

Hailey duwde haar oma opzij en rende het huisje in. *Uit de weg, oma. Ik heb wel betere dingen te doen.*

Avery haalde haar schouders op. ‘Ze vindt het leuk. Dat is alleen maar goed.’

Het volgende moment werd ze door haar moeder omhelsd en werd ze platgedrukt tot ademen onmogelijk was. De vertrouwde geur van patchoeli vulde haar neus. Ze slikte de dreigende tranen in en glimlachte. ‘Hoi, mam.’

‘Jou kan ik tenminste wel knuffelen.’ Mam deed een stap achteruit en klopte op haar ongetemde bruine haar, dat tot haar schouders kwam. Ze gaf de voorkeur aan een natuurlijke aanpak bij alles, dus het had waarschijnlijk in jaren geen conditioner of stylingproduct gezien. De fijne lijntjes om haar mond en haar ogen waren dieper geworden in het jaar sinds ze Avery voor het laatst in San Francisco had opgezocht, wat alleen maar bijdroeg aan haar moeders charme. Ze was een vrouw die vaak lachte en zonder voorbehoud liefhad. Vier exen waren daarvan het bewijs. ‘Hoe waren de wegen?’